

Повикахъ Александра прѣдъ овчара, като му казахъ: «Ти ще останешъ тука на тая кошара при тоя овчаръ, който ще те прѣоблече въ туземни дрѣхи. Ще му помагашъ нѣкое врѣме въ работата, а слѣдъ като се умири, тоя добъръ овчаръ се задължава да те прѣпрати въ Румания. Помни, че никому нищо нѣма да казвашъ: отъ кждѣ си, какво и т. н. Тогава се опростихме съ Александра, а овчаря като дойде до нѣкадѣ съ насъ да ни покаже пѣтя, върна се и той назадъ. Тоя „добъръ овчаръ“ вмѣсто да се върне обратно на кошарата, отива въ Орхание, та съобщава на турското управление, както за насъ, така и за Александра. Тоя день се установихме на юго-източната страна на Мургащъ-планина. Вмѣсто едъръ букакъ, имаме гъстъ дрѣбакъ. Другаритѣ се натаркаляха тамъ. Азъ се отдѣлихъ на 40—50 крачки на единъ върхъ. Току чувамъ на срѣщната страна гласъ „пручь-пручь! яхъ-яхъ.“ Послушахъ се, гласа продължаваше ту на една, ту на друга страна. Понадникнахъ, поозърнахъ се—нищо не се вижда, нито волъ, нито конь, нито пѣкъ човѣкъ. Гласътъ пакъ продължаваше, а слѣдъ това чу се и дрѣнкане на звѣнци, най-послѣ видѣхъ на единъ букъ каченъ помакъ, който се озѣрташе насамъ-нататѣкъ. Сѣщо тѣй имаше каченъ и други, който дрѣнкаше сегисъ-тогисъ единъ звѣнецъ. Работата стана ясна, че това бѣше нарочно скроено за насъ, за да ни измамятъ. Привечеръ потеглихме. Когато почнахме да се навалѣваме на долѣ, видѣхме керемидена кошара срѣдъ балкана и се почу дрѣнкане на звѣнци. Нѣкои отъ другаритѣ ни бързаха да отидатъ. Спрѣхъ ги, за да не би да има нѣкаква измама. Разгледохме добръ и се забѣлѣзоха стѣпки на кози. Бѣха стари стѣпки. Личеше, че наоколо не е газено скоро отъ добитѣкъ, затова и изменихме пѣтя си: завихме се къмъ сѣверъ. До като стигнемъ до подножието на Мургащъ-планина, дѣждъ като изъ ведро рухна. Установихме се тамъ въ гората прѣзъ нея нощъ. Бѣше влажно,